

modnende og frigørende paa ham, men hvori hun maatte gaa tilgrunde. Da hun saa døde, har Samvittighedsskruplerne taget Overhaand. Ansvarer for det Sjælemord, han havde begaaet, har han ikke kunnet bære. Det var jo kun kort Tid efter hendes Død, at han aflivede sig.“

„Hvorfor fortæller du mig i Grunden alt det?“ spurgte Inger og saae mistænksomt over paa ham. „Vi talte jo om noget ganske andet.“

Per nølede med Svaret.

„Fordi jeg synes, Inger, at denne ægteskabelige Tragedie kan tjene til Belæring — og til Advarsel — ogsaa for os.“

„For os!“ — Stoppestrømpen sank igen ned i Skødet. „For os! — Hvad mener du?“

Per saae mod Gulvet og svarede ikke. Han var pludselig bleven saa hvid i sit Ansigt, at Inger uvilkaarlig brød ud i et lille Angstraab.

„Per! Hvad er det dog, du har for i disse Dage? Har jeg gjort dig noget imod? Eller Børnene? Saa sig dog, hvad der er i Vejen!“

Men Per kunde ikke faa Ordet sagt.

Inger strakte sin Haand frem imod ham over Bordet som til Kærtegn.

„Du er syg, min Ven! Og du veed ikke selv, hvad du siger. Du tager i den sidste Tid saa forfærdelig tungt paa alting. Og jeg, som netop har en saadan Trang til at være glad i disse Dage og glemme alle vore Bedrøveligheder! Hvad er det nu, du igen gaar og plager dig med? Er det vore Pengesager, min Ven?“

„Nej.“

„Men hvad er det da?“

„Det er noget meget, meget værre, Inger.“

„Men saa sig det dog!“

„Jeg kan ikke. Ikke paa den Maade.“

„Føler du dig syg?“

„Nej.“

Der foer med eet som Glimtet af et Lyn over Ingers Ansigt.